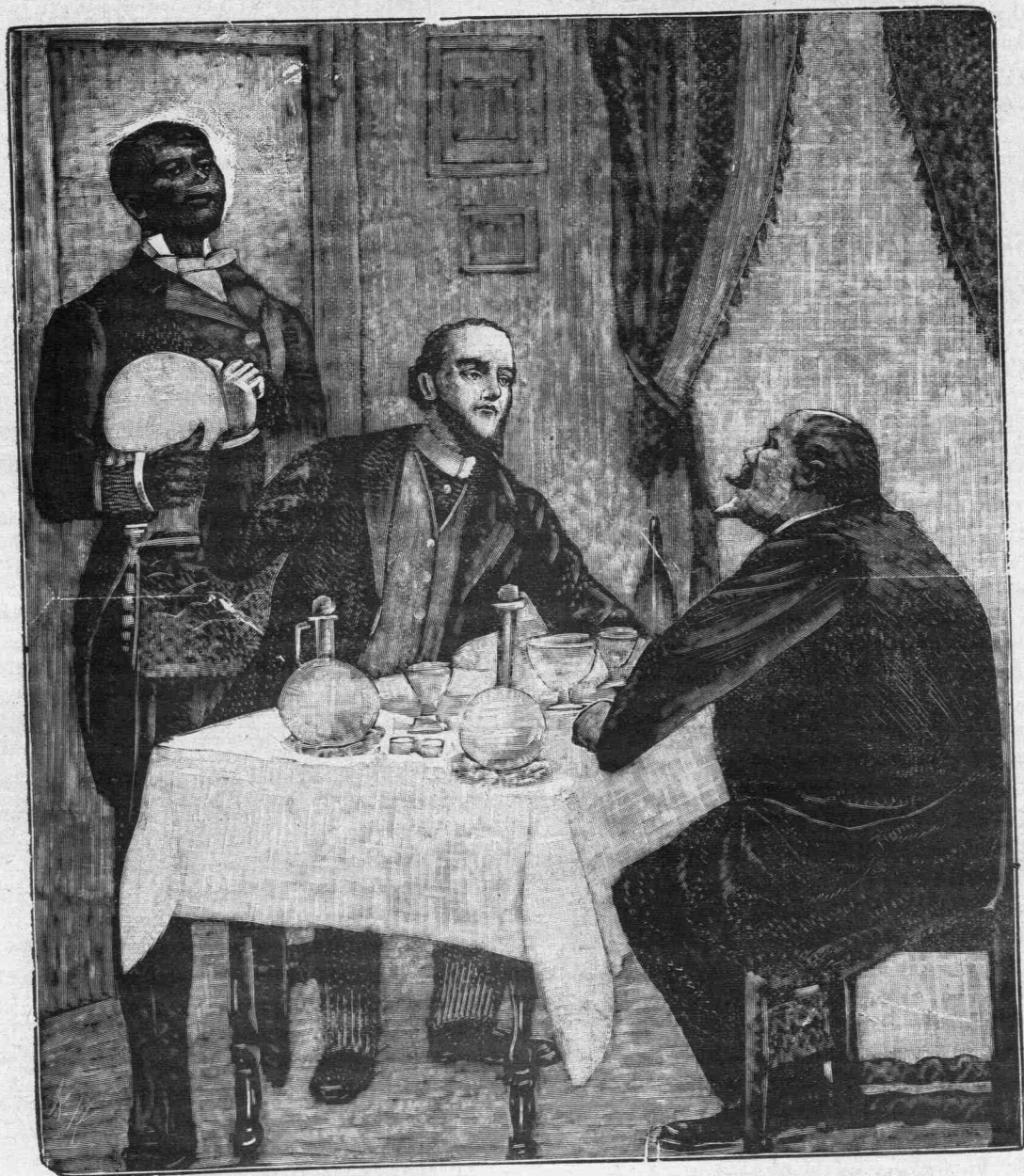

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ
ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

Ὅσον ἀφορᾷ αὐτὸν τὸν μαῦρον, ἂς μὴ σᾶς ἐνοχλῇ ἡ παρουσία του. (Σελ. 863).

Πόσον κακὴ ἡ πενία !

Θὰ τῷ εὕρισκον σύζυγον ἐν τῷ τόπῳ καὶ θὰ ἔμενον ὁμοῦ, αἰῶνι ἀδελφαὶ θ' ἀνέτρεφον τὰ τέκνα τοῦ πρεσβυτέρου των ἀδελφοῦ. Ἡ ἐπιστολὴ ἀπέπνευε βραδείαν καὶ εὐλικρινῆ τρυφερότητα. Αἱ ἀδελφαὶ προσέθετον ἐκάστη τὰ ἰδικά της. Ἡ Ὑδόννη, ἡ μικροτέρα, ἔγραψε :

« Μὴ ἀπελπίζου, Φραγκίσκος· ὀλίγας μόνον κακὰς ἡμέρας· ἔχεις νὰ διέλθῃς. Θὰ ἐπιτύχῃς τὸ σταδίον σου καὶ ἔπειτα θὰ εὕρῃς μίαν ὥραιαν σύντροφον τοῦ βίου σου. » Πῶς νὰ μὴ ἀγαπηθῇς σύ, ὁ τόσον εὐθύς, ἀγαθὸς καὶ προσηνής ; θὰ ἐπιτύχῃς, διότι τὸ ἀξίζεις καὶ θὰ χιρῶμεν διὰ τὴν εὐτυχίαν σου. Κράτει τὰ χρήματά σου καὶ μὴ φροντίζῃς δι' ἡμᾶς, οὐδενὸς στερούμεθα. »

Καὶ συνεπέρανε μετὰ τινος ὑπερηφανίας :

« Μὴ λησμονεῖς ὅτι εἶσαι ὁ βαρὺνος Φραγκίσκος δὲ Γκέρν καὶ ὅτι ὀρεῖλεις νὰ μᾶς τιμήσῃς. »

Ὁ βαρὺνος Φραγκίσκος δὲ Γκέρν, δικηγόρος τοῦ μέλλοντος καὶ πρὸς τὸ παρὸν γραφεὺς τοῦ συμβολαιογράφου Ἀρδουίνου, ἐξήτασε τὸν πρόδομον κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν καί, ἰδὼν ὅτι ἦτο μόνος, ἠσπάσθη τὰς ἀγαπητάς της μητρός καὶ τῶν ἀδελφῶν του ὑπογραφὰς καὶ ἀνέβη τὴν κλίμακα.

Ἦτο ὁ γδὴ ὥρα.

Διαβαίνων πρὸ τῆς θύρας τῆς γείτονος του, ἔστη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καὶ ἔτεινε τὸ οὖς.

Οὐδεὶς κρότος.

Δὲν εἶχεν ἐπανάλθει.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ μειδιάμα. Ἡ νέα τφόντι ἦτο ἡ καλή του μάγισσα. Ἀπὸ ἐξ ἐβδομάδων ἀφ' ὧν ἦτο ἐκεῖ, τὸ πᾶν τφ ἔβαινε κατ' εὐχὴν. Ὁ κύριος Ἀρδουίνος τφ ἐπεδείκνυε πλέον τι ἡ ἐνδιαφέρον, ἀφοσίωσιν περίπου. Τὸν προσεκάλουν εἰς καλοὺς καὶ πλουσίους οἴκους καὶ ἐγνώριζεν ὅτι τοῦτο εἶχε τὸν λόγον του.

Ὁ κύριος Ἀρδουίνος συνέλεξε περὶ αὐτοῦ πληροφορίας καὶ τὸν ἐπροστάτευε θερμῶς.

Οἱ δὲ Γκέρν εἶνε ἀρχαῖοι εὐγενεῖς τῆς Βρετάννης ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων. Ὁ χαρακτήρ τοῦ νέου παρῆχε πᾶν ἐχέγγυον εἰς τοὺς ζητοῦντας ν' ἀποκαταστήσῃσι τὰς κόρας των πατέρας.

Πλούσιοι ἄστοι τῶν Παρισίων παρέχουσι μεγίστας προί-
κας καὶ τὴν κόρην των πρὸς ἀπόκτησιν ἐνὸς καλοῦ τί-
τλου.

Ἄλλ' ὁ βαρῶνος, ὁ διδάκτωρ τῆς νομικῆς καὶ γραφεὺς τοῦ συμβολαιογράφου, δὲν ἐφαίνετο πολὺ περὶ τούτων με-
ριμνῶν, ἡ τοῦλάχιστον δὲν ἐφαίνετο σπεύδων νὰ ἐπωφε-
ληθῇ αὐτῶν.

Καὶ ἐν τούτοις εὐτυχῇ θὰ τὸν καθίστα γάμος εὐκολύ-
νων αὐτὸν εἰς τὸ νὰ συνέδραμε τὰς ἀδελφάς του Ἰβόννην
καὶ Μαρίαν Λουίζαν εἰς ἀποκατάστασιν καὶ νὰ ἐπανεφέρει
τὴν παλαιὰν δόξαν ἐν τφ γηραιῷ του οἴκῳ!

Ἄλλὰ κατὰ μικρόν, πάθος, τὸ πρῶτον ἐπὶ ζωῆς του, δι-
ότι μέχρι τοῦδε ἦτο προσηλωμένος εἰς τὴν σπουδὴν καὶ
εἰς τὸ ἔργον του, προσέβαλε τὴν ψυχὴν του καὶ καθιδρύθη
ἐν αὐτῇ.

Ἡ γείτων του τφ ἐκίνει τὸ ἐνδιαφέρον.

Ἀφίετο νὰ παρασύρῃται ὑπὸ τοῦ θαλήτρου τῶν με-
γάλων τῆς διακυῶν καὶ ἀγνῶν ὀφθαλμῶν, ὑπὸ τῆς χάρι-
τος τῆς ἀγγελικῆς τῆς μορφῆς καὶ τῶν ἐκλεκτῶν προσόν-
των, τῶν διακρινόντων τὴν ὥς αὐτὸς φίλεργον ἐκείνην νέαν

Πολλάκις ἀπὸ τῆς προσελεύσεως τῆς Ἰωάννας εἶχον ἐ-
παναλάβει, ἀκουμβῶντες ἐπὶ τῶν παραθύρων των, τὸν δι-
άλογον τῆς πρώτης ἐσπέρας.

Ἡ μόνωσις εἶνε τὸ χερίστον τῶν κακῶν.

Ὁ Φραγκίσκος δὲ Γκέρν καὶ ἡ Ἰωάννα δὲν ἦσαν πλέον
μόνοι ἀφ' ἧς ἔζων οὕτως εἰπεῖν ὁμοῦ.

Ὁ δικηγόρος ὠμίλει πρὸς τὴν Ἰωάνναν περὶ τῆς μη-
τρὸς του καὶ τῶν ἀδελφῶν του καὶ τῆς προσφιλοῦς του
Βρετάννης καὶ ἐκείνη οὐδὲν τφ ἀπέκρυπτε περὶ τῆς παι-
δικῆς τῆς ἡλικίας καὶ τῆς πτωχίας τῆς. Ἀπεσιώπα μό-
νον τὰς σκηναίς, συνεπεία τῶν ὁποίων ἐγκατέλειπε τοὺς
Βωδρὸν καὶ ὠμολόγει ὅτι ἦτο ἀνευ οἰκογενείας, ἀνατρα-
φείσα ὑπὸ πτωχῶν οὗς αἰώνως θὰ νύγνωνόμιναι.

Ἐκοινοποῖει πρὸς τὸν φίλον τῆς τὰς ἐλπίδας τῆς.

ὦ! δὲν εἶχε φιλοδοξίας!

Τὸ μόνον τῆς ὄνειρον ἦτο, νὰ ἐπετύγχανεν ἐντὸς τινῶν
ἐτῶν μικρὰν θέσιν ἐπιτρέπουσαν αὐτῇ νὰ συντηρῇ ἐκεί-
νους οἵτινες τὴν ἀνέθρεψαν μικράν.

Ἦτο δύσκολον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀδύνατον ἴσως.

Τριακόσια φράγκα κατὰ μῆνα, τὸ ὕψιστον σημεῖον τῶν
πόθων τῆς!

Τώρα τῇ εἶχον αὐξήσει τὸν μισθόν, χάρις εἰς τὴν φι-
λίαν τῆς πρώτης, τῆς δεσποινίδος Καίσαρινης. Ἐκέρδιζεν
ἐκατὸν πεντήκοντα φράγκα.

Ὁ Φραγκίσκος Γκέρν ἦτο ἐν γνώσει ὅλων τῶν μικρῶν
τῆς γείτονος του ὑποθέσεων. Ἦτο ὁ ἔμπιστός τῆς ἐγνώ-
ριζεν ὅ,τι ἀπέφερεν εἰς τοὺς γονεῖς τῆς, διότι οὕτω ἐκάλει
τοὺς Βωδρὸν, πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο ν' ἀποσταμιεύσῃ.

Ἐν τούτοις, ἀφ' ἧς τὸν ἐγνώρισεν, ἐγένετο μᾶλλον φι-
λάρεσκος, ἀγρυπνοῦσα πρὸς τοῦτο πολλάκις ἐν τφ θα-
λάμῳ τῆς πρὸς διασκευὴν τῶν ἐσθῆτων τῆς.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἀντὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ συμβολαιο-
γραφεῖόν του ὁ Φραγκίσκος, ἐπεμελήθη τοῦ καλλωπισμοῦ

του, ἐξήτασε δεκάκις τὸ ὀρολόγιόν του καὶ κατέβη δρο-
ματός τὴν κλίμακα, ὡς τὴν εἶχεν ἀναβῇ.

Ὁ ἀὴρ ἦτο γλυκός. Ἐπήρχετο ἡ νύξ καὶ οἱ ἐξ ἀεριό-
φωτος φανοὶ ἀνιήποντο ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, ἐν ᾧ οἱ
ὑπάλληλοι καὶ αἱ ἐργάτιδες ἀπήρχοντο τῶν καταστημά-
των των.

Ἡ συνοικία Μαγδαληνῆς πληροῦται ἐξ αὐτῶν, πολλὰ
ἀριθμοῦσα καταστήματα τοῦ συρμοῦ, ἅτινα τὸν ἰούλιον
ἀπρακτοῦσι, διότι αἱ κυραὶ ἀπέρχονται ἐκτὸς τῶν Παρι-
σίων.

Ὁ νέος εἶχε σκοπὸν τινα, καὶ ὁ σκοπὸς του περιεστρέ-
φετο εἰς τὴν ὁδὸν Αὐγουστίνου. Ἐφθασεν εἰς τὸ βουλε-
βάρτον καὶ ἔστη εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Καμπῶν.

Βλέπων ὅτι ἤργει ἡ ἀγαπητὴ του νὰ ἐμφανισθῇ, προῦ-
χώρησεν ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου πρὸς τὸ κατὰστημα τῆς Λαύ-
ρας πεζοδρομίου καὶ μετὰ χαρᾶς ἠτένιζε διὰ τῶν ἀνοικτῶν
παραθύρων τὴν πρὸς ἀναχώρησιν κίνησιν τοῦ προσωπι-
κοῦ.

Τφόντι, εἰκοσὰς νεανίδων ἐπλήρωσαν τὴν λεωφόρον καὶ
ἐν τφ ἄκρῳ αὐτῆς διεσπάρησαν κατὰ διαφόρους διευθύν-
σεις.

Ὁ κάτοικος τῆς Βρετάννης ἐστειρεῖτο τῆς πείρας ἐρα-
στοῦ.

Μεγαλόσωμος γυνή, νεαρὰ ἔτι, ἐκτάκτως κομψή ὑπὸ
τὴν μαύρην τῆς ἐσθῆτα, μὲ ἀπλοῦν πῖλον ἐπὶ τῆς μεγα-
λοπρεποῦς μαύρης τῆς κόμης, τὸν διέκρινεν εὐθὺς προσέ-
χοντα πρὸς τὴν ἐξελθοῦσαν ὁμάδα.

Διστασσάσα πρὸς στιγμὴν περὶ τῆς πορείας τῆς, ἀπεφά-
σισεν εἶτα νὰ ἐκλέξῃ τὸ ἀντίθετον πεζοδρόμιον ἐφ' οὗ ἔ-
βαινεν ὁ Φραγκίσκος Γκέρν.

Ὅποιαν περιέμενεν.

Ὅτε ἐκείνη διέβη ὀλίγα βήματα παρ' αὐτόν, ἔστρεψε
τὴν κεφαλὴν του καὶ ἠρυθρίασεν.

Οἱ ἀγαπῶντες ἔχουσι τοιαύτας δειλίας.

Ἐμειδίασε μετὰ τινος περιφρονήσεως πρὸς τὸν νέον αὐ-
τόν ὅστις τόσον ἐταράσσετο ἐξ ἐνὸς βλέμματος.

Ἦτο ἡ Καίσαρινη.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς νεανίς τις ἀπλῶς καὶ λίαν
φιλοκάλως ἐνδεδυμένη ἐξῆλθε τῆς Λαύρας καὶ κατηυθύνθη
πρὸς τὸ βουλεβάρτον.

Ὁ γραφεὺς τοῦ Ἀρδουίνου ἐτέθη εὐθὺς ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς.

Ἡ Καίσαρινη ἐπέτεινε τὴν προσοχὴν τῆς.

Ἐκείνη ἦν ὁ νέος περιέμενεν ἦτο ἡ τελευταία ἐξελθοῦσα.

Παρηκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος τοὺς δύο νέους καὶ
ὅτε ἐξηφανίσθησαν κάμψαντες τὴν ὁδόν, τὴν αὐτὴν ἔλαθε
πορείαν.

Ὁ Φραγκίσκος Γκέρν δὲν ἠργήσε νὰ συναντηθῇ πρὸς τὴν
ἐργάτιδα.

— Δεσποινίς Ἰωάννα, τῇ ἐψ.θύρισεν εἰς τὸ οὖς.

Ἐκείνη ἐστράφη.

— Γνωρίζετε τί μοι ὑπεσχέθητε, ὑπέλαβεν ὁ νέος.

— Τφ ὄντι. . . Δὲν τὸ ἐλησμόνησα. . . ἀλλ' ἴσως δὲν
εἶνε καλόν. . . Ἐὰν μὰς ἔβλεπον!

— Δὲν κάμνομεν κακόν τι. . . Ἀπλοῦν περίπατον. . .

— Ἀναμφιβόλως, ἀλλ' αἱ ἄλλαι δὲν γνωρίζουν. . . Καὶ
ὁ κόσμος τόσον εἶνε κακός!

— Δὲν φροντίζει δι' ἡμᾶς, ἡσυχάσατε!

— Ἀλλὰ ναί. . . ναί σὰς λέγω. . . Ἰδέτε πῶς μὰς παρα-
τηροῦν. . . Τί θὰ λέγουν;

Ἀκριβῶς, τὰς παρετήρουν. Οἱ διαβάται ἴσταντο ἀκου-
σίως ὥσπερ ἐπρόκειτο νὰ ἤκουον πράγματα παράδοξα. Ἡτέ-
νιζον τοὺς δύο ἐραστὰς μὲ πρόθεσιν τοῦ νὰ εἰσδύσωσιν εἰς
τὰς σκέψεις των.

— Στηρίχθητι εἰς τὸν βραχίονά μου, εἶπεν ὁ νέος. Δὲν
θὰ μὰς προσέχουν πλέον.

Ἐν τέλει, αὐτὸ ἦτο τὸ κάλλιον πάντων.

Μόνον, ὅτι εἶνε ἐπικίνδυνον, διότι ἐκ τῆς ἐπαφῆς αἱ

καρδιαί τῶν ἐραστιῶν ἐπιτείνουσι τοὺς παλμούς των καὶ ὁ ἔρως ψελλίζει τὰ προανακρούσματα τοῦ πόθου.

— Πόσον εἴθε ὥραία ἀπόψε, Ἰωάννα! εἶπεν ὁ νέος μετὰ τινὰ σιγῇν.

— Σὰς φαίνομαι;

— Βεβαίως. Γνωρίζετε ὅτι μαζύ σας εἶμαι εἰλικρινής.

— Διὰ τοῦτο ἠθέλησα νὰ σὰς κάμω τὴν τιμὴν!

— Πῶς;

— Μοὶ ἐζητήσατε περίπατον... συνέντευξιν, διὰ μίαν ἀπ' αὐτὰς τὰς ὥραίας ἐσπέρας... λοιπὸν εἰργάσθην κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας.

— Ἡ μάλλον τὰς νύκτας!

— Ἀδιάφορον! Ἐκαλλωπίσθην! Καὶ βλέπετε...

Ἐκαμεν ἀφελῆ κίνησιν φιλαρεσκείας.

— Αὐτὸ λοιπὸν ἐζήτουν! Κουράζεσθε!

— Δὲν μὲ κουράζουν αὐτὰ, ἡσυχάσατε... Ἀντέχω. Ἐχῶ ὑποστῆ σκληρὰς δοκιμασίας! Ἐὰν ἐγνωρίζατε πόσον τώρα ζῶ τερπνῶς! Οὐτε ἐπιπόνους πορείας ἔχω μετὰ τὸ ἔργον, οὔτε ἰδίως ἐνοχλοῦμαι ἀπὸ ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι τόσον μ' ἐτρόμαζον! Καὶ ἔπειτα, προσέθηκε στηρίζουσα ἀκουσίως τὸν βραχίονα εἰς τὸν τοῦ νέου, εὐτυχῆς ἀληθῶς ἤμην ἔχουσα γείτονα ὁποῖος εἴθε σεῖς. Συνδιαλεγόμεθα. Σὰς ἀκούω διευθετοῦντα τὰ βιβλία σας... Ἐνίοτε γράφετε... Τὸ μαντεύω μάλλον ἢ τὸ ἐννοῶ... καὶ λέγω: «Γράφει πρὸς τὴν μητέρα του... πρὸς τὰς ἀδελφάς του...» καὶ μοὶ φαίνεται ὅτι εἶμαι ὀλιγώτερον μόνη, ὅτι ἔχω τινὰ πλησίον μου, σκεπτόμενον ὡς ἐμέ... Ἀλλὰ ποῦ θ' ἀπολήξωμεν μὲ αὐτό; Εἰς μίαν λύπην ἀργότερον... εἰς τὴν ἐκ τῆς ἀπωλείας λύπην!

Ἦψωσε τοὺς ὤμους.

— Μπα! ὑπέλαθε, τόσῳ τὸ χειρότερον. Θὰ ἔχωμεν ὀπωσδήποτε ὥραίας τινὰς στιγμὰς ἐν τῇ παρελθόντι!

Καὶ ζωηρῶς:

— Ποῦ πηγαίνομεν;

— Ὅπου θέλετε.

Ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν των πρὸς τὴν Βασιλικὴν Ὀδὸν καὶ τὴν πλατεῖαν Ὀμονοίας.

Ὁ σκοπὸς τοῦ περιπάτου τοῖς ἦτο κατὰ βᾶθος ἀδιάφορος, ἤρκει νὰ ἔμενον ὁμοῦ καὶ νὰ ἤκουον τοὺς παλμούς τῶν καρδιῶν των.

Ἐκείνη καὶ πάλιν ὑπέλαθεν:

— Ὁμιλήσωμεν διὰ σὰς, διὰ τὰς φιλοδοξίας σας, διότι δικαιούσθε νὰ ἔχετε τοιαύτας σεῖς, ἀνὴρ, ἐνθ' δι' ἡμᾶς... δὲν ὑπάρχει μέλλον! Τὸ ἰδικόν μου τὸ γνωρίζετε. Τριακόσια φράγκα κατὰ μῆνα! καὶ ἂν ἐπιτύχω τοῦτο!... Ποθεῖτε σεῖς νὰ γίνετε μέγας δικηγόρος...

— Ἄν δυνθῶ!

— Βεβαίως θὰ δυνθῆτε, μὲ θάρρος καὶ ὑπομονήν. Θὰ κερδίζετε πολλά, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Ὅταν ἐπιτύχη τις.

— Θὰ ἐπιτύχετε!

— Ὁ Θεὸς νὰ σὰς εἰσακούσῃ!

— Καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ ἀποκτήσετε φήμην, θὰ συζητηθῇτε καμμίαν πλουσίαν κληρονόμον.

— Ἰωάννα, εἶπεν ἱκετευτικῶς.

— ὦ! δύνασθε κάλλιστα νὰ τὸ εἰπῆτε εἰς ἐμέ, ὡς φίλος! Τί εἴμεθα; Δύο σύντροφοι! Δύο γείτονες, τοὺς ὁποίους ἡ τύχη προσήγγισεν! Ἐχετε τὸ μέλλον ἐγώ, ὄχι! Εὐχομαι διὰ σὰς καὶ ὑποτάσσομαι εἰς τὴν τύχην μου. Ἰδοὺ ἡ θέσις μας. Θὰ νυμφευθῆτε λοιπὸν!

— Καὶ σεῖς, Ἰωάννα;

— Ἐγώ, οὐδέποτε.

— Διατί;

— Ἀδυνατῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω, τὸ αἰσθάνομαι. Πῶς νὰ σκεφθῇ τις εἰς ἐμέ; Πτωχὴν κόρην, δίχως ὄνομα, δίχως προίκαν, δίχως ἐλπίδας...

Ἐπειράθη νὰ μειδιάσῃ καὶ ἡλλαξεν ἀποτόμως θέμα ὀμιλίας.

Ἐφθασαν εἰς τὰ Ἠλύσια Πεδία, πρὸς τὸ μέρος τῶν ὠδικῶν καφενειῶν, ὧν αἱ μουσικαὶ παρῆγον κρότον ἐκκωφίζοντα.

Τὸ ἀερίφως ἐφώτιζεν ἐκ τῶν κάτω τὰ φυλλώματα φανταστικῶς καὶ ὁ περίπατος αὐτὸς ἐνεῖχε τὴν ὄψιν αἰθερίου διακόσμου.

Πληθὺς ἀμαξῶν ἔβαινον πρὸς τὴν Θριαμβευτικὴν Ἀψίδα, ἀποκομίζουσαι νέους εὐθυμοῦντας ἢ ζεύγη ἐραστιῶν. Ἐν τῇ σκιᾷ τῶν διόδων, γυναῖκες, ἐν ἰδιορρύθμῳ καλωπισμῷ, ἐκάθηντο μόναι ἔξωθεν καφενειῶν.

Ὁ νέος καὶ ἡ Ἰωάννα ἐξέλεξαν μέρος τι ἥττον θορυβώδες.

Πέραν τοῦ θερينوῦ Ἰπποδρομίου, εὗρον ὀλίγην γαλήνην.

— Ἐὰν ἦσθε πλουσία, ἠρώτησεν ὁ Φραγκίσκος, θὰ ἡγαπατε τοὺς Παρισίους;

— ὦ! ὄχι!

— Πῶς λοιπὸν ἠθέλετε νὰ ἐζήτε;

— Μήπως ἔλαβον ποτὲ καιρὸν νὰ σκεφθῶ διὰ τοῦτο; Καὶ ἔπειτα πρὸς τί νὰ ἀφιέμεθα εἰς ματαίαις ὄνειροπολήσεις;

— Ματαίαις; τίς οἶδε;

— Καλὰ! Ἐὰν ἤμην πλουσία, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, θὰ κατέρευγον εἰς μονήρην ἐξοχήν... Θὰ ἐξέλεγον ἐκεῖ ὥρατον καὶ χλοάζοντα τόπον πρὸς διαμονήν... Καὶ εὐτυχεῖς μόνον θὰ ἤθελον ἐκεῖ νὰ ἔβλεπον. Τόσῃν θλίψιν ἐμποιοῦν οἱ στερούμενοι πάντων! Ἐὰν διεβαίνομεν ἀπ' ἐδῶ μὲ πολυτελεῖ ἄμαξαν, ἡ θεὰ τῶν ἐπαϊτῶν δὲν θὰ μὰς ἀφήρῃ τὴν εὐχαρίστησιν;... Εἰς τὴν Βρετάννην σας τόσον δύναται τις νὰ ζῇ ἐν εὐτυχίᾳ καὶ ἀγαθοεργῶν!

— Σὰς ἀρέσκει;

— Ἀναμφιβόλως

Ὁ διδάκτωρ τῆς νομικῆς ἔθλιψε τὴν χεῖρα τῆς συντρόφου του μετὰ ζωηρότητος πλείονος ἰσως τοῦ δέοντος καὶ ἀτενίζων αὐτὴν βαθέως εἰς τοὺς ὀφθαλμούς:

— Μόνη, ἐψιθύρισεν.

Ἐκείνη ἐμειδιάσε μελαγχολικῶς καὶ ἐν τῇ μειδιάματι τῆς ἀπεκάλυψε δύο σειρὰς μαργαριτωδῶν ὀδόντων.

— Ὅταν νέα τις εἶνε πλουσία, ἀπήντησε μετ' ἀδιοράτου δόσεως κακεντρεχείας, σπανίως μένει μόνη καὶ ἐγὼ πρὸς στιγμὴν ὑπέθεσα ὅτι ἤμην πλουσία... Ἀτυχῶς οἱ πύργοι μου ἦσαν τοῦ ἀέρος.

Καὶ διὰ τόνου ἱκετευτικοῦ:

— Δὲν ἐπιστρέφομεν; εἶπεν.

— Ἀπὸ τώρα;

— Σὰς παρακαλῶ.

— Πραχωρήσατέ μου ὀλίγας στιγμὰς.

— Βλέπετε... Ἐτήρησα τὴν ὑπόσχεσίν μου... Ἦλθον...

Ἐγίνα ὥραία... ἀλλ' αὖριον πρέπει νὰ μεταβῶ πάλιν εἰς τὸ κατάστημα! Τὸ ὄνειρον θὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ πάλιν ἡ πραγματικότητα. Δὲν εἶνε τόσον λαμπρὰ ἡ πραγματικότης!...

— Ἰσως καταστῇ τοιαύτη...

Ἡ νεανὺς ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Διὰ σὰς ναί... καὶ σὰς τὸ εὐχομαι ἐξ ὅλης καρδιάς...

Δι' ἐμέ, οὐδέποτε!

Ὁ Φραγκίσκος Γκέρν διετέλει δέσμιος ὑπὸ τὰ θέλητρα αὐτῆς τῆς ἀπλότητος καὶ χάριτος. Ἐσκέπτετο ὅτι ἐκράτει εἰς χεῖρας του θησαυρόν, ὅτι τὸ πτωχὸν αὐτὸ καὶ εἰς ἐργασίαν καταδικασμένον ὑπὸ τῆς τύχης παιδίον ἦτο ζύμης ἀνωτέρας, καλλονῆς ἀγγελικῆς καὶ θάρρους ἀκαταβλήτου ὅτι ἂν ἐγκατέλειπεν αὐτὸν τὸν ἀδάμαντα θὰ διετέλει ἐν αἰωνίᾳ μετανοίᾳ.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ τὸν ἐτυράννει ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, ἀφ' ἧς στιγμῆς τὴν εἶδεν εἰς τὸ παράθυρον ἐν τῇ ἡμίφωτι τῆς ἐσπέρας.

Ὁ ἔρως εἶνε ἀνεπίδεκτος χαλιναγωγήσεως, καὶ ὁ βαρῶνος Φραγκίσκος δὲ Γκέρν—ὡς αἱ ἀδελφαὶ τοῦ τὸν ἀπεκαλοῦν—εἶχε συλλάβει τοιοῦτον ἰσχυρὸν πρὸς τὴν γείτονά του, καὶ τοιοῦτον ἔρωτα, οὐδὲν ἐπὶ γῆς πλάσμα θὰ τὸν ἐνέπνεε κάλλιον ἐκείνης.

Ἄλλ' ὁ βαρῶνος ἐτέλει ἐν ἑαυτῷ πάλιν ἐναντίον αὐτῆς τῆς ἐλξεως. Ἦτο νέος, ἦτο δικηγόρος, γραφεὺς συμβολαιογραφείου, ἄνθρωπος ἠναγκασμένος ἐκ τῆς μελέτης καὶ τῆς ἐργασίας ν' ἀντλήσῃ χρεῖμα δι' ἑαυτὸν καὶ τὴν οἰογένειάν του.

Διὰ τὴν μητέρα καὶ τὰς ἀδελφάς του ἰδίως, ἡ δι' ἑαυτὸν, ἐπόθει τὴν περιουσίαν ἐν τῇ γενναίᾳ ψυχῇ του.

Ὅθεν οὐδόλως ἠγνόει ὅτι ὁ γάμος τοῦ μετὰ τοῦ ἐρήμου καὶ πτωχοῦ ἐκείνου τέκνου θὰ τὸν ἀπέκλειεν, ἂν μὴ τῆς ἰδίας τοῦ προδού, τοῦ πλεονεκτήματος ὁμῶς προικὸς μεγάλης ἥς ἐδικαιοῦτο.

Ἡ πάλιν ἦτο τραχεῖα. Σκληροὶ ἀπὸ τινων ἡμερῶν τὸν ἐβασάνιζον δισταγμοί.

Αἰφνης ἀπεφάσισεν ὡς ἄνθρωπος γενναίου ψυχος.

— Ἰωάννα, εἶπε διὰ φωνῆς συγκεκινημένης, σὰς θαυμάζω...

— Ἐμέ!

— Σεῖς εἰσθε ἡ ἐγκαρδίωσις, τὸ θέλητρον, ἡ ἀγνότης! Τὸ πᾶν θὰ σὰς ἐξομολογηθῶ. Ἦθελον νὰ ἔκαμνον περιουσίαν! Ἡ μήτηρ μου εἶνε πτωχή... Ἐχῶ δύο ἀδελφάς... Τὸ μέλλον των εἶνε εἰς χεῖράς μου! Δύσκολον εἶνε νὰ χαράξω ὁδόν, καὶ ἀπαιτεῖται θάρρος ἵνα ἐπιτύχω. Λοιπὸν! τὸ θάρρος τοῦ ὁποίου ἔχω ἀνάγκην διὰ τρεῖς, θέλω νὰ τὸ ἔχω διὰ τέσσαρας...

— Δὲν σὰς ἐννοῶ, ἐψιθύρισε.

— Ὅα μ' ἐννοήσετε. Ἀπ' οὗτου σὰς ἐγνώρισα διὰ σὰς μόνον σκέπτομαι. Ἀδύνατον νὰ ἐργασθῶ ὡς πρότερον. Ἡ εἰκὼν σὰς εὐρίσκεται αἰώνως ἐνώπιόν μου... Ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται τὸ νὰ μοὶ ἀποδώσετε τὴν γαλήνην...

Ἰπὸ τὸ φῶς φανοῦ διέκρινε τὸ λευκὸν δερμα τῆς νεανίδος πορφυρωθὲν ἐξ αἰσχύνης.

— Ἀ! Θεέ μου! ἐψιθύρισε, διατί ἦλθον;

Ἦθέλησε ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ βραχίονός του, ἐκεῖνος τὴν ἐκράτησεν ἐλαφρῶς.

— Τόσον κακῶς ἐξελάβετε τοὺς λόγους μου, ὑπέλαβε ζωηρῶς, ὥστε μὲ ὑποθέτετε ὅτι προτίθεμαι νὰ προσβάλω σὰς, τὸ μόνον ὅπερ ἐν τῷ κόσμῳ λατρεύω...

— Ἀλλὰ τότε!

— Ὅχι, Ἰωάννα, θὰ ἤμην ἄνδρος ἂν τοιαύτη μοὶ ἐπῆρχετο σκέψις! Τοῦτο θέλω ἀπλῶς νὰ σὰς εἶπω: Σὰς ἀγαπῶ! Ἐχῶ ἀνάγκην ὑποστηρίγματος ὡς καὶ σεῖς αὐτὴ χρῆζετε στηρίγματος. Ὅα μάρτεται ὅτι πλησίον σὰς ἔχετε φίλον, ὅστις ἀενάως σκέπτεται διὰ σὰς, ὅστις θέλει τὴν εὐτυχίαν σὰς, ὅστις παρᾶται ν' ἀσφαλίσῃ αὐτήν, καὶ ὅστις ἡμέραν τινά, ὅτε τὸ στάδιόν του θὰ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ σὰς ἐπιδαψιλεύσῃ πᾶσαν φροντίδα ἥς εἰσθε ἀξία, θὰ σὰς προτείνῃ τὴν χεῖρά του, τὸ ὄνομά του, τὰ πάντα τέλος, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν σεῖς μόνη δύνασθε νὰ τῷ παράσχητε!

— Ἀ! κύριε, εἶνε θυσία, ἢν ἀδυνατῶ νὰ δεχθῶ!

— Σὰς ἱκετεύω!

— Σκέφθητε λοιπὸν διὰ τὸ μέλλον τὸ ὁποῖον ἀπαρνεῖσθε!

— Οὐδὲν ἀπαρνοῦμαι. Ὅα διπλασιάζετε τὰς δυνάμεις μου! Διὰ σὰς αἰσθάνομαι, ἑμαυτὸν ἱκανὸν ἵνα συντελέσω θαύματα! Δίγως σὰς οὐδὲν τοῦ λοιποῦ δύναμαι, τὸ πᾶν μεθ' ὑμῶν! Εἰπέτε μοι ὅτι συναινέτε!..

— Καθῆκον θεωρῶ τὸ ν' ἀρνηθῶ.

— Μὲ μισεῖτε λοιπὸν!

— Ἀ! Θεέ, ὅχι, ἀνέκραξεν. Ἐρ' ὅρου ζωῆς θὰ σὰς ἡγάπων διὰ τοὺς λόγους σὰς καὶ μόνους.

Ἦτο μία ἐξομολόγησις!

Ἡ σκηνὴ συνέβαινε ἐν τῷ ἄκρον τῆς πλατείας τοῦ Ἀπτερός.

Οἱ διαβάται ἠδύναντο ν' ἀπήλαιον θεάματος ἀρκούντως τετριμμένον.

Ὁ Φραγκίσκος ἔδραξεν εἰς τοὺς βραχίονάς του καὶ ἐθλίψε παραφύρως ἐπὶ τῆς καρδίας του τὴν νεανίδα.

Τῇ ἐψέλλισεν εἰς τὸ οὖς καὶ τὰς στερεοτύπους διὰ πάντα ἀγαπήσαντα λέξεις:

— Εἶσαι ἄγγελος καὶ μοὶ ἀνήκεις!

Ὅα ἡπατῶντο μόνον οἱ διαβάται εἰς τὰ αἷτια τῆς περιπτύξεως ἣν θὰ ἐξελάμβανον ἐκ τῶν συνήθων, ἐνῶ δι' αὐτῆς ἐτελείτο σύνδεσμος αἰώνιος δύο ψυχῶν ἀγνῶν καὶ εἰλικρινῶν, ἃς οὐδὲν τοῦ λοιποῦ ἐμελλε νὰ διασπᾶσθαι ἀλλήλων.

Ἐπιστρέψας εἰς τὸν μικρὸν τοῦ θαλάμου τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Αὐγουστίνου, ὁ νέος ἔγραψε πρὸς τὴν μητέρα του ἐπιστολήν, ἐν ᾗ ἀπεκάλυπτεν ὅλα τῆς ψυχῆς του τὰ αἰσθήματα.

Ἡ χαρὰ τοῦ θριάμβου τὸν ἐπλήρου.

Διατί;

Συνεδέθη πρὸς κόρην μόνην προίκαν ἔχουσαν τὴν νεότητά της, τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν ἀπόλυτόν της ἀφοσίωσιν.

Ἀγαπῶ, ἔγραψε πρὸς τὴν μητέρα του καὶ ἀγαπῶ σταθερῶς. Ἐκείνη ἦν ἐξελέξα, ἡ μάλλον ἐκείνη ἦν ἡ Πρόνοια ἔρριψε πρὸ ἐμοῦ, εἶνε πᾶμπτωχος, ἀλλ' ἔχῳ δύναμιν καὶ ἐνεργητικότητα ἐπαρκῆ δι' ὅλους ἡμᾶς, διότι τὴν θέλω εὐτυχῇ καὶ οὐδενὸς θὰ φεισθῶ πρὸς ἐπιτεῦξιν τοῦ σκοποῦ μου.

Προαίσθημά τι μοὶ προλέγει ὅτι τὸ μέλλον μὰς προσμεριδίζῃ καὶ ὅτι αὕτη θὰ ἦν ἡ καλὴ νύμφη τῆς οἰκίας.

Ὅποταν τὴν γνωρίσῃς, μητέρα μου, θὰ τὴν ἀγαπήσῃς ὅσον ἐγώ.

Ἀπὸ δύο μηνῶν τὴν σπουδάζω καὶ καθ' ἐκαστὴν ἐπὶ μάλλον ἀφοσιούμαι εἰς αὐτήν. Δὲν φαντάζεται ὅποιοι τὴν κοσμοῦσι θησαυροὶ λεπτότητος, πνεύματος καὶ ὀρθοφροσύνης.

Εἶνε συνομήλικος μὲ τὴν Ὑβόννην καὶ δὲν ἔχει ἔτι συμπληρώσει τὸ εἰκοστόν. Ἐχῶ ἀνάγκην ἐπιτυχίας, θέσεως τινοῦ δι' αὐτὸν τὸν γάμον, τὴν ἐξασφάλισιν εὐμερείας ἀπαραιτήτου εἰς νέον ζεῦγος, ὅσον καὶ ἂν ζῇ λιτῶς.

Δὲν τὸ ἐπέτυχα, μητέρα μου, ἀλλὰ θὰ τὸ ἐπιτύχω. Πρὶν ἔτι θίξω τὸ ζήτημα εἰς τὴν φίλην μου, πτωχὴν γείτονά μου κατοικοῦσαν παραπλευρῶς τοῦ δωματίου μου, ἐστάθμισα τὰς τύχας μου. Εἶδον τὸν κύριον Δεσάρμ, τὸν δικηγόρον παρ' ᾧ εἶχον ἐπὶ δεκαοκτὼ μῆνας ἐργασθῇ καὶ μοὶ ὑπεσχέθη ὑποθέσεις, σημείωσον δὲ ὅτι τὴν πρώτην πάντοτε ὑπόθεσιν εἶνε δύσκολον νὰ εὕρῃ τις... Αἱ λοιπαὶ ἔρχονται σωρηδόν.

Βλέπεις ὅτι γίνομαι φαιδρός. Ἐχῶ καρδίαν. Ὅα ἐπιτύχωμεν. Ὅα τὸ ἴδῃς!

Οἱ μοι! δὲν εἶμαι τόσον θεοσεβής. Ἐν τούτοις συνιστῶ εἰς τὰς ἀδελφάς μου νὰ προσεύχωνται ὀλίγον καὶ ὑπὲρ εὐοδώσεως τῶν σχεδίων μου.

Ἰγίαινε, μητέρα μου, ἡ μάλλον, καλὴν ἐντάμωσιν.

Σκέφθητε ὅτι θέλω πάντοτε νὰ ἦμαι ἐν τῷ ἰδικῷ μὰς οἴκῳ καὶ μετὰ σοῦ καὶ τῶν ἀδελφῶν μου.

Ἀπόψε πλέον εἶμαι ἐκτὸς ἐκυτοῦ, βλέπω τὰ πάντα ρόδινα.

Μυρίους ἀσπασμούς εἰς ὅλας. Ὁ υἱός σου

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΔΕ ΓΚΕΡΝ.

Ἡ Ἰωάννα κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα παρεδίδοτο εἰς ὕπνον. Τῇ ἐφάνετο ὅτι ἐγκατέλειπε τὴν γῆν αὐτὴν καὶ ἵπτατο εἰς σφαίρας αἰθερίους, μακρὰν τῶν ἀθλιότητων, ἃς μέχρι τοῦδε εἶχε γνωρίσει.

Αἱ κακαὶ ἡμέραι εἶχον λήξει. Τοῦ λοιποῦ ἠδύνατο νὰ βαδίζῃ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος φίλου.

Ἄλλα κατεβάλλετο ὑπὸ τὸ ἀπρόοπτον τῆς εὐτυχίας της. Εἶχε μάλιστα πειραθῇ νὰ διστάσῃ ἐπ' αὐτῇ. Δὲν ἦτο ὄντως ὄνειρον, τὸ ὅποιον ἐκπνέον θὰ τὴν ἐλύπει;

Ὅχι! κλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς, ἤκουε τὸν κρότον τῶν χαρτίων τοῦ ἐργαζομένου ἔτι γείτονός της.

Ἐνῶ ἤρχιζε νὰ παραδίδηται εἰς ὕπνον ἤκουσεν ἐλαφρὸν κτύπον ἐπὶ τοῦ μεσοτοιχοῦ καὶ φωνὴν γλυκεῖαν ψιθυρίζουσαν:

— Καληνύκτα!

— Δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐσκέφθη ἐνδομύχως:

— Ναί, θὰ σὲ ἀγαπῶ διὰ τὸ γενναϊόψυχόν σου, σέ, ὃν ἡ πενία μου δὲν ἀπεμάκρυνε· σοὶ ἀνήκω ψυχῇ τε καὶ σώματι, καὶ εἰς σέ μόνον θ' ἀνήκω διὰ παντός, διὰ παντός!

ΚΑ'

Ἱατρικὴ ἐξέτασις.

Τὸ οἶκμα τῆς ὁδοῦ Μονταίνου, τὸ στεγάζον τὰ πλούτη τοῦ ταγματάρχου Καμπεϋρόλ, ἔμενεν ἀκόμη κλειστόν.

Τὰ κλειστὰ καταπετάσματα καθίστων ἥττον ἐπισθητοὺς τοὺς ἐκ τῶν ἀμαξῶν καὶ τῶν πλανοδίων πωλητῶν θόρυβους.

Ἐν τούτοις ἦτο ἐννάτη ὥρα.

Τὰ ὄργια τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Αὐγουστίνου πολλάκις εἶχον ἐπαναληφθῇ. Ὁ Βωνοῶζ καὶ ἡ Ροζέλλη ἦγον μετὰ τῶν φίλων τῶν βίον φαιδρότατον εἰς τὸ διὰ τὴν χορεύτριαν διασκευασθὲν διαμέρισμα.

Οἱ ἐκ τῆς ἀρνηγῆσεως τῆς Ροζέλλης τρόμοι καὶ αἱ ἀνησυχίαι τοῦ ταγματάρχου, εἶχον διασκεδασθῇ καὶ ὁ δοκτωρ ἔλεγε μετὰ τοῦ κόμητος, ὅτι τὰ συμβάντα τῆς Ζονσέρης ἦσαν πλέον παλαιὰ ἱστορία.

Οἱ κακοποιοὶ γνωρίζουσι τὸν ποινικὸν κώδικα ἡ τοῦλάχιστον τὴν βαρύτητα τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτοῦ ἀθροῦ.

Δέκα ἔτη ἤρκουν πρὸς παραγραφὴν παντός ἐγκλήματος καὶ ὁ Καμπεϋρόλ δὲν εἶχε πλέον νὰ φοβῆται τοὺς χωροφύλακας.

Αὐτὸ ἦτο τὸ οὐσιωδέστερον.

Ἀπῆλθε λοιπὸν ἀφροντίς τῆς εὐημερίας του.

Τὴν ἐνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν ἀφυπνίσθη, τὴν κεφαλὴν ἔχων βεβαρημένην ἔτι ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς προτεραίας.

Ἐξέτεινε τὸν βραχίονα καὶ ἐσήμανε.

Θεράπων τις τριακοντούτης εἰσῆλθε καὶ ἠνέωξε τὸ καταπετάσματα, εὐθὺς δὲ ζωηρὰ λάμψις προσέβαλε τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ δόκτορος.

— Πρόσεξε λοιπὸν, ζῶν, μὲ στραβῶνεις, σατανᾶ!

Ὁ ὑπηρέτης προσποιηθεὶς ὅτι δὲν ἤκουεν, ἔκλεισε τὰ παράθυρα καὶ ἤρχισε νὰ διευθετῇ τὸν θάλαμον.

Ἦτο προφανῶς ἐξωκειωμένος μὲ τὰς προσβολὰς καὶ δὲν προσεβάλλετο ἐξ αὐτῶν.

Ὁ ταγματάρχης ἀνεσηκώθη καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ἀγκωνός του, ἐξήτασε μὲ βλέμμα πλήρες εὐχαριστήσεως τὴν πολυτελῆ του φωλεάν, τὰ εὐρέα της καὶ ἀπαλὰ ἀνάκλιντρα, τὸν πυκνὸν τάπητα, τὰ κάτοπτρα καὶ τὰς ἐπὶ τῶν ἐρυθρῶν τοίχων εἰκόνας καὶ ἠρώτησε:

— Τί καιρὸς εἶνε;

— Θαυμασίος, κύριε.

Ὁ ὑπηρέτης ἦτο νέος ἡλιοκάης, μὲ πανοῦργον τὴν ὄψιν, τὴν ράχιν κυρτὴν καὶ μικρὸς τὸ σῶμα.

— Τὰ γράμματά μου, αἱ ἐφημερίδες μου, ὑπέλαβεν ὁ κύριος... Ἐμπρός, Σαβινέ μου, παληκάρι μου, γρηγορώτερα· κουνίσου λίγο, κουτεντέ!

Ὁ Σαβίνος ἔλαβεν ἐφημερίδα ἀπὸ τῆς ἐστίας καὶ τὴν ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ ταγματάρχου.

Ὁ Καμπεϋρόλ εὐθὺς ἀνεζήτησε τὴν κίνησιν τοῦ Χρη-

ματιστηρίου, ἣν διέτρεξε μετὰ προφανοῦς εὐχαριστήσεως.

— Καλὰ πηγαίνουν ὅλα, ἐσκέφθη. Ὑψοῦνται! πάντοτε ὑψοῦνται! Καὶ ὅσον συλλογίζομαι ὅτι ἐνδιαφέρουν καὶ ἐμὲ αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ γίνομαι σπουδαῖος κεφαλαιοῦχος! μένω ἐκστατικός, πειρασμέ! Καὶ μὴ ταῦτα τί ὑπάρχει ἀληθέστερον τούτου;

Ἀπετάθη πρὸς τὸν ὑπηρέτην του:

— Πῶς σοῦ φαίνονται ἐσένα αὐτὰ;

— Ποῖα, κύριε;

— Ἡ τιμωρομένη κακία καὶ ἡ ἀμειβομένη ἀρετή;

— Δὲν ξέρω, κύριε.

— Λοιπὸν! ἐμὲ μοῦ φαίνονται λόγοι τοῦ ἀέρος!

Βλέπω πολλοὺς ἀγύρτας νὰ εὐτυχοῦν, καὶ ἐντίμους ἀνθρώπους νὰ ὑποφέρουν. Δὲν ἔχομε γράμματα;

Ὁ Σαβίνος ὅστις, καίτοι μεσημβρινός, ἐφαίνετο λίαν φλεγματικός, ἐσκίρτησεν.

— Ἐλυσμόνησα... εἶπε.

— Ξεροκέφαλε! Ξεκουτιάρη! Καὶ τί ἄλλο κάμνεις παρὰ νὰ ξεχνᾷς;

Ὁ Γάσκων ἐπανήλθε κομίζων ἐπιστολὴν.

— Τὴν ἔφερεν εἰς ἀμαξηλάτης, εἶπε, χθὲς τὸ βράδυ, μόλις ὁ κύριος ἐξῆλθε.

— Δός μου.

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο συντομωτάτη.

«Κύριε,

«Εἰς τῶν φίλων μου, ὅστις σὰς ὀφείλει μεγάλας ὑποχρεώσεις, μ' ἐπεφόρτισε νὰ σὰς ἴδω ἵνα σὰς ζητήσω πληροφορίας τινάς, ἃς σεῖς μόνος εἴσθε εἰς θέσιν νὰ παρᾷσχετε. Ὁ φίλος αὐτὸς κατοικεῖ εἰς Ἡνωμένους Πολιτείας, ὁπόθεν δὲν θὰ ἐπανεέλθῃ.

«Θὰ ἡρχόμην παρ' ὁμῖν. Ἀτυχῶς μ' ἐκράτησεν εἰς τὴν οἰκίαν σπουδαία ἀδιαθεσία.

«Θὰ σὰς πέμψω τὸ ὄχημά μου αὐριον εἰς τὰς δέκα, καὶ ἐὰν εὐαρεστησῇς νὰ ἔλθῃς μέχρι τῶν Φιλλυρῶν, θὰ ἐπωφεληθῶ τῆς περιστάσεως νὰ συμβουλευθῶ ἅμα τὸν ἱατρὸν καὶ τῷ ζητήσω τὰς περὶ ὧν ὀλίγας πληροφορίας.

«Ἐπεφορτίσθην συνάμα νὰ σὰς διαβιβάσω ἐνθύμημά τι, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ ὅτι θὰ σὰς ἴδω, παρακαλῶ νὰ δεχθῇτε τὰς ἐνδείξεις τῆς ἀρκῆς μου πρὸς ὑμᾶς ἀφοσιώσεως.

«Γ. ΔΑΒΙΔΣΩΝ.»

«Πύργος Φιλλυρῶν, Κουρμπεβοᾶ, Σηκουάνας.»

Ὁ Καμπεϋρόλ ἔστρεψε καὶ ἐπανεστρεψε πανταχόθεν τὴν διεύθυνσιν.

Οὐδὲν συνέβαινε λάθος, ἡ ἐπιστολὴ ἦτο δι' αὐτόν.

Καὶ ἐν τούτοις οὐδόλως ἐγνώριζεν αὐτὸν τὸν Δαβίδσωνα!

Φίλος τις τοῦ Γεωργίου Δαμβέρτου, ἴσως!

Ἡ ἰδέα τῷ ἐπῆλθε πάραυτα ἐν τῷ πνεύματι.

Ὁ Δαβίδσων αὐτὸς ἤρχετο ἐξ Ἀμερικῆς.

Ὁ ἄλλος διέμενεν ἐκεῖ.

Λοιπὸν ἠδύνατο νὰ ἐπετύγχανεν αὐτός, ὁ Καμπεϋρόλ, εἰδήσεις περὶ ἐνός τῶν θυμάτων του!

Ἄλλ' ἂν τῷ ἔστηνον παγίδα;

Ἐντὸς τοῦ κέντρου τῆς πόλεως! Ἀδύνατον!

Ἡ περιέργεια τὸν ἐκέντα. Ἐνεθυμέτο ὅτι Δαβίδσων ἐκαλεῖτο ὁ ἀγοραστής τοῦ Βοασσύ. Ἦτο ἴσως ὁ ἴδιος ἐκεῖνος! Ἐπομένως πλουσιώτατος! Εἰς ἑκατομμυριοῦχος δὲν δύναται νὰ ἔχη σκοποὺς κλοπῆς.

Ἐπὶ τέλους τίνα κίνδυνον διέτρεχεν; Ὁ Δαμβέρτος ἄλλως οὐδέποτε ὑπώπτευθε τι περὶ τῶν διατρεξάντων, καὶ μετὰ δεκαοκταετίαν δὲν ἠδύνατο ν' ἀνεύρισκεν ἐνδείξεις ἐναντίον τῶν προδοσάντων αὐτόν.

Ὁ ταγματάρχης ἠγέρθη.

Ἡ κλίνη ἔτριζεν ὑπὸ τὴν στρογγυλότητά του.

Ὁ Σαβίνος, ἐκπληρῶν τὸ καθήκον του, ἐβοήθησε τὸν κύριόν του νὰ ἐνδυσθῇ.

Λεπτὰ τινα πρὸ τῆς δεκάτης, φέρων εὐρὺν ἀνοικτόχρουν ἐπενδύτην ἐπὶ κομωμένης ρεδιγκότας ὅλως καινούργους, ἐτάνυε τὸν πόδα καὶ ἠτένιζεν εἰς τὸν καθρέπτην μετὰ φιλαρεσκείας γυναικὸς αὐτοθαυμαζομένης.

Τίς ἡδύνατο ν' ἀνεκάλυπτεν ὑπὸ τὸν ἀνεπίληπτον αὐτὸν παρισινὸν τὸν ἀρχαῖον στρατιωτικὸν τοῦ Βορδῶ, τὸν ἐραστὴν τῆς Βαϋονναίας, τὸν παραχαράκτην χάριν ποσοῦ μνηδαμίου;

Μόλις ὁ Γιρονέττος τοῦ «Χρυσοῦ Ἡλίου», ὁ Βικτωριανὸς Σαγκῶ καὶ ὁ ἐπιστάτης τοῦ Πρεϊλλὺ θὰ κατῴρθουν νὰ τὸν ἀνεγνώριζον· τὸσον αὐταὶ αἱ κομψότητες τὸν εἶχον μεταμορφώσει.

Ἐὰν ἔτρεφεν ἔτι ἐνδοιασμούς τινας ὅπως ὑπακούσῃ εἰς τὴν πρόσκλησιν, ἡ ἀφιξὶς τῆς ἀμαξῆς τῷ ἀφῆρσε πάντα δισταγμὸν.

Ἦτο δίφρος ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων, φέρων ἐξευγμένον ἵππον περικαλλέστατον.

Ὁ θεράπων, καθήμενος ἐμπρὸς μετὰ τοῦ ἡνίοχου, ἐπηδυσεν εὐθὺς κάτω, ἐνῶ ὁ Σάμ Ἰστατο ἀκίνητος, κρατῶν εἰς χεῖρας τὰ ἡνία.

Ὁ ἥλιος ἦτο χλιαρὸς καὶ τερπνός. Ἡ ὁδὸς ἔδριθε κόσμου. Δὲν ἐπιχειροῦν ἐνέδρας ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ. Ἀνόητος θὰ ἦτο καὶ ὁ ἐλάχιστος φόβος.

Ὁ ταγματάρχης ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ ἡτοιμάζετο ὅπως ἐξέλθῃ, ὅτε ὁ ἀκόλουθος ἔκρουσε τὴν θύραν καὶ ἠρώτησε διὰ τόνου ὅλως ξενικοῦ:

— Ὁ κύριος δόκτωρ Καμπεϋρόλ;

— Ἐγὼ εἰμαι, εἶπεν ὁ ταγματάρχης.

— Ὁ κύριος ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν.

— Ναί. Δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἐναντία διαταγή!

— Ὅχι. Περιμένουν τὸν κύριον.

— Ἐφθασα.

Κατέβη πάραυτα, ἔθηκε τὸν κύριον ἐν τῇ ἀμαξίᾳ, ἀνέλαβε τὴν θέσιν του καὶ εἶπεν εὐγενῶς πρὸς τὸν ἡνίοχον:

— Ἐμπρός.

Ὁ δίφρος διέβη τὰ Ἡλύσια Πεδία, τὴν Θριαμβευτικὴν Ἀψίδα καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν γέφυραν Κουρμπεδοά.

Ὡρατὰ ἐκάθητο κανεὶς εἰς αὐτὸ τὸ φορεῖον, ὀργὴ τῆς ὀργῆς! Τὸ ἄλογον ἐβάδιζεν ὑπερφηφάνως, αἱ θέσεις τῆς ἀμαξῆς ἦσαν ἀπαλαί.

Διαβὰς τὴν γέφυραν ὁ δίφρος ἔκκαμψεν ἀριστερᾷ.

Πάραυτα ἔφθασεν εἰς τι κιγκλιδωτόν, καὶ ἐν τῷ βάθει εὐρέος λειμῶνος, ἡ μάλλον ἀληθοῦς ἄλσους ἔστη πρὸ οἰκίας καλυπτομένης ὑπὸ δένδρων, ἐξ ὧν προσέλαβε τὴν ὀνομασίαν τῶν Φιλλυρῶν.

Ὁ θεράπων ἐπήδησεν, ἐν ᾧ ἕτερος τοιοῦτος ἦνοιγε τὴν θύραν τοῦ προδόμου καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ὑποδεχθῇ τὸν ἐπισκέπτην.

Ὁ Καμπεϋρόλ κατέβη καὶ αὐτὸς περιφέρων τριγύρω του βλέμμα πλήρες εὐχαριστήσεως.

Οἱ κῆποι ἦσαν ἐξαιρετικῶς ἐπιμελεημένοι, αἱ δίοδοι ἀμμόστρωτοι. Κίνησις ἐπεκράτει εἰς τὰ παραρτήματα, ἔνθα ἵπποκόμοι ἐκαθάριζον ἀμαξᾶς καὶ ἵππους.

Ὁ ταγματάρχης ἀνέπνευσεν ἐξ ἀνέσεως ἐν αὐτῷ τῷ γήνῳ παραδείσῳ, μὴ ὑποπτευόμενος ὅτι εἰσῆρχετο ἐκεῖ ὡς δεσμώτης.

Εἰς τῶν θεραπόντων τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὸν πρόδομον, ἐν ᾧ ἕτερος ἐστάθη πρὸ τῆς θύρας.

Ἀπὸ τοῦ προδόμου ὁ Καμπεϋρόλ διέβη εἰς εὐρείαν αἰθουσαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς ἄλλην σοβαροῦ ρυθμοῦ καὶ ὑπὸ βιβλιοθηκῶν περιστοιχουμένην.

Ἡ αἶθουσα αὐτὴ, σκιαζομένη ὑπὸ βρέων ἐκ πρασίνου βελούδου καταπετασμάτων, βλέπει εἰς φυτεῖαν ἐκ φιλλυρῶν σκιαζουσαν τὸν οἶκον πρὸς αὐτὴν τὴν πλευράν.

— Ἐὰν ὁ κύριος ἀγαπᾷ νὰ περιμένῃ, ὁ κύριος θὰ ἔλθῃ

εὐθὺς, εἶπεν ὁ θεράπων προσφέρων εἰς τὸν ταγματάρχην καθίσμα.

Ὁ ξένος δὲν ἐφάνη τὸσον ταχέως.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἤκουσε πρὸς τὸ μέρος ὁπόθεν ὁ ἀκόλουθος ἐξῆλθε κρότον, ὥσπερ προερχόμενον ἀπὸ σύρτου. Ταῦτο χρόνως διέκρινε πρὸ τοῦ μόνου παραθύρου τοῦ θαλάμου μεγαλόσωμόν τινα μαῦρον, ἀγριὸν τὴν θέαν, περιφερόμενον κάτωθεν καὶ μὴ παύοντα τοῦ νὰ ἐπιτηρῇ τὸ παρὰ θυρον.

Τί ἐσήμαινε τοῦτο;

— Αἶ! ἐσκέφθη ὁ ταγματάρχης, κακὰ ἴσως ἔπραξα νὰ ἔλθω ἐδῶ τὸσον ἐπιπολαίως, πειρασμέ!

Ὅταν τις δὲν ἔχῃ τὴν συνειδήσιν ἀνεπίληπτον, οἱ ἀπλούστεροι ἀνθρώποι τῷ φαίνονται ὡς χωροφύλακες καὶ τὴν νύκτα τὰ δένδρα καθίστανται δι' αὐτὸν φάσματα.

Ὁ ταγματάρχης ἔβηξεν.

Ἡθῶνετο ψύχος ἐν αὐτῷ τῷ θαλάμῳ.

Ἡτοιμάζετο νὰ σημάνῃ, ὅτε θύρα τις ἠνοίχθη· ὁ Ἀμερικανὸς εἰσῆλθε.

Τὸ μέρος, ὡς εἶπομεν, ἦτο σκιερὸν. Ἐν τούτοις ὁ Καμπεϋρόλ ὑπέστη δυσάρεστον τινα συναίσθησιν. Ἐξετάσας τὴν ὄψιν τοῦ οἰκοδεσπότου, εὗρεν αὐτὸν ὅμοιον πρὸς τὸν ἀρχαῖόν του ἀσθενῆ τοῦ Βρέιλ, τὸν Δαμβέρτον.

— Εἰσθε ὁ κύριος Καμπεϋρόλ ἀναμφιδόλως, εἶπεν ὁ ἀνὴρ.

— Ναί, κύριε.

— Εἰμαι ὁ κύριος Δαβιδσων.

Ὁ ταγματάρχης ὑπεκλίθη, ἀλλ' ἦτο προδήλως τεταραγμένος.

Εἶχε που ἀκούσει τὴν φωνὴν αὐτὴν.

Ὁ ἕτερος ὑπέλαβε μετ' ἄκρας εὐγενείας:

— Εὐαρεστήθητε νὰ καθήσητε, κύριε. Ἐχω πολλὰ νὰ σᾶς εἰπῶ.

Ὅσῳ μάλλον ὁ ταγματάρχης ἠτένιζεν ἐκεῖνον, τὸσον αἱ ὑπόνοιαι του ἐπετείνοντο.

Τὸ γένειον μόνον μετημφίζε τὸν Δαμβέρτον, μὴ ὑποστάνα κατα τ' ἄλλα ἀλλοιώσεις.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἠθέλησε ν' ἀνακτῇ τὴν γαλήνην του.

— Συγγνώμην, κύριε, εἶπε, νὰ σᾶς ἐρωτήσω τι ἐν πρώτοις. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας κάμνετε ὑπαινιγμὸν περὶ τινος Γεωργίου Δαμβέρτου;

— Τφόντι.

— Τὸν ἐγνώρισα ἄλλοτε καὶ δὲν τὸν ἔχω λησμονήσῃ. Λοιπὸν, τῷ ὁμοιάζετε καταπληκτικῶς, λόγον τιμῆς!

— Τῷ ὁμοιάζω!

— Εἰς τοιοῦτο σημεῖον, ὥστε θὰ σᾶς ἐξελάμβανον δι' ἐκεῖνον...

— Μπᾶ!

— Ἄν δὲν μ' ἐβεβαιοῦτε ὅτι καλεῖσθε Δαβιδσων...

— Ἀλλὰ σσεῖ τις ἐνίοτε ἐπίθετα, εἶπεν ἡσύχως ὁ Ἀμερικανός, ἰδίως ὅταν ἐκπατρίζεται...

— Καὶ ὑμεῖς ἠλλάξετε τοιοῦτο.

— Ὁ Γεώργιος Δαβιδσων καὶ ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος ἀποτελοῦσιν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον, ἀγαπητὲ κύριε!

— Λοιπὸν;...

— Αἱ ἀναμνήσεις σας δὲν σᾶς ἀπατῶσιν.

— Εἰσθε;...

— Ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος.

Καὶ ἐν ᾧ ὁ Καμπεϋρόλ ἔμενεν ἐκπληκτός, μὲ στόμα χαῖνον, ὁ ἕτερος ὑπέλαβεν:

— Ὡς βλέπετε, κύριε, πολλὰ ἔχομεν νὰ εἰπώμεν.

Ὁ ταγματάρχης μετενόησε πλέον πικρῶς διότι ἦλθεν.

Ἡ ὄψις ἐν τούτοις τοῦ ἀρχαίου του ἀσθενοῦς οὐδὲν προέδιδε τὸ ἐχθρικόν. Ἦτο ἐξ ἐναντίας εὐμένης.

Δὲν ἦτο κατὰ βάθος δειλὸς ὁ Καμπεϋρόλ· ταχέως συνῆλθεν εἰς ἐκυτόν.

Τὸ θράσος εἶνε μία δύναμις.

— Μετὰ χαρᾶς βλέπω, εἶπεν, ὅτι τὰ ταξιδιά σας ἀπέβησαν εἰς καλόν, ἀγαπῆτέ κύριε, καὶ σὰς συγχαίρω. Ἰδοὺ ὅτι κατέστητε κύριος τοῦ Βασιλείου, κτήματος ὃχι εὐκαταφρονήτου.

— Ναί, προσέθηκεν ὁ Δαμβέρτος, ἀμφοτέροι ἐπλουτήσαμεν, φίλτατε ἱατρί, μόνον ὅτι διαφορὰ τις ὑπάρχει μεταξύ ἡμῶν...

— Τὸ μέγεθος τοῦ ἰδικοῦ σας πλούτου! εἶπε μετριοπαθῶς ὁ Καμπεϋρόλ.

— Τοῦτο ἐν πρώτοις, εἶπεν ὁ Γεώργιος μὴ ἀντιτείνων, καὶ κατόπιν ἡ προέλευσίς του.

— Πῶς;

— Τὴν περιουσίαν μου δὲν τὴν ὀφείλω κατὰ μέγα μέρος ἔσως εἰς τὴν ἀξίαν μου, ἀλλὰ τὴν ἀπέκτησα ἐντίμως. Δύνασθε νὰ εἰπῇτε τὸ αὐτὸ περὶ τῆς ἰδικῆς σας;

— Κύριε! ἀνέκραξεν ὁ Καμπεϋρόλ.

— Μὴ ἐξάπτεσθε, ἔχω τὴν ἀνάγκην σας, καὶ μολονότι πολλὰ ἔχω ἐναντίον σας, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ ἔχετε νὰ φοβῆσθε... πρὸς τὸ παρόν...

— Ἄ! εἶπεν ὁ Καμπεϋρόλ, πρὸς τὸ παρόν!... Καὶ ἀργότερον;

— Ὁ τρόπος μου ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἰδικοῦ σας.

— Δαμπρά, ἰδοὺ εἰλικρίνεια.

— Ἐρχομαι ἀπὸ τόπον ὅπου τὴν ἐπαγγέλλονται, ὑπέλαβεν ὁ Δαμβέρτος. Μόνον ὅτι, ὅσκις ἐκεῖ δὲν ἔχουν νὰ ἐλπίζωσί τι παρὰ τῆς δικαιοσύνης, προβαίνουν ἰδίαις χερσὶν εἰς τὴν τιμωρίαν. Εἶνε τὸ κάλλιστον τῶν μέσων.

— Προτίθεσθε νὰ τὸ ἐφαρμόσετε;

— Δὲν σας τὸ ἀποκρύπτω.

Ὁ Καμπεϋρόλ οὐδόλως ἐταράχθη.

— Ἀγαπῶ τοὺς ἀποφασιστικοὺς χαρακτῆρας, ἐπεβεβαίωσε, καὶ ὁ ἰδικός σας πάντοτε μοῦ ἤρρεκε.

Τὸ ἐκκρεμές ἐσήμανεν ἐνδεκάτην.

— Δὲν πεινᾶτε, ἄρα γε; ἠρώτησεν ὁ Ἀμερικανός.

— Ἀλλά...

— Ἄλλοτε ἐφημιζέσθε ἐπὶ ὀρέξει.

— Βεβαιότατα.

— Ἦσθε ἐκ τῶν λεγομένων φίλων τῆς εὐζωίας.

— Κολακεύομαι δι' αὐτό.

— Ἔχετε καλῶς ὑπὸ ἔποψιν ὑγείας;

— Εἶμαι ὑγιέστατος.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, εἶπεν ὁ Δαμβέρτος.

— Ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας ἐν τούτοις!...

— Σας ἀνέφερον περὶ ἀσθενοῦς...

— Ἀκριβῶς.

— Ἡ νόσος εἶνε ψυχικὴ... Καὶ δύνασθε μεγάλως νὰ συντελέσητε εἰς τὴν θεραπείαν... Πρόκειται περὶ νόσου ἡθικῆς... καὶ σας βεβαιῶ δὲν μοῖ κόπτεται τὴν ὁρεξίν.

— Εὐχαρίστον.

— Ἐλπίζω λοιπὸν ὅτι θὰ δεχθῇτε νὰ συμμερισθῇτε τοῦ λιτοῦ μου προγεύματος.

Ὁ Καμπεϋρόλ συνέπτυξε τὰ χεῖλη.

Ἐπὶ τῆς στρογγύλης ὡς σφαίρας κεφαλῆς του ἀνησυχία τις ἀπετυποῦτο.

— Δὲν σας εἶπον ὅτι οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ ἔχετε νὰ φοβῆσθε; ἐπανέλαβεν ὁ Δαμβέρτος.

— Πρὸς τὸ παρόν!

— Τίς δύναται ν' ἀποφανθῇ περὶ μέλλοντος! Ἔχω νὰ λάβω παρ' ὑμῶν πληροφορίας... Εἶσθε ὁ μόνος δυναμένος νὰ μοῖ τὰς παράσχῃτε... πρέπει λοιπὸν νὰ σας διαφυλάττω θηκτικὸν τὸ τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν... Δέχθητε ἀρόβως...

— Ἔστω.

— Ἄλλως, προσέθηκεν ὁ Ἀμερικανός, οὐδέποτε σας ἔδωκα τὸ δικαίωμα ν' ἀμφισβῆσθητε περὶ τῆς τιμῆς μου. Ἐπὶ τῆς τιμῆς μου λοιπὸν αὐτῆς σας ὁμνῶ ὅτι, ἂν δὲν ἐπέλθῃ μεταξύ ἡμῶν συνενόησις, καθ' ἣν ἡμέραν κηρύξω

ἐναντίον σας τὸν πόλεμον, καὶ ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶνε ἐγγύς, θὰ σας προειδοποιήσω μίαν ἡμέραν πρότερον.

— Εἶσθε θελκτικός.

Ὁ μαῦρος προσεκόλλα τὸ πρόσωπόν του ἐπὶ τῆς ὕλου.

Ὁ κύριος τῷ ἔνευσε καὶ ὁ Πεπὲς εἰσῆλθεν ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ ἐτέρου θεράποντος.

Ἐκόμισαν τράπεζαν ἐστρωμένην, ἐφ' ἧς παρέθηκαν φιάλας οἴνου ὑπερύθρου εὐαρέστου τὴν θέαν, πινάκια ἐκ πορσελλάνης καὶ χρυσιζούσαν ὀμελέτταν.

— Καθῆσθε ἐκεῖ, ἱατρί, εἶπεν ὁ ξένος δεικνύων ἔδραν πρὸς τὸν ταγματάρχην καὶ ἐστὲ ἀφοβος. Μεγάλως θὰ ἐθλιβόμην ἐὰν δὲν ἤρχεσθε.

Καὶ ἵνα τῷ δώσῃ τὸ παράδειγμα, ἐπλήρωσεν οἴνου τὸ ποτήριόν του καὶ ἔλαβε τὸ ἥμισυ τῆς ὀμελέττης, ὡς ἔκαμε χρῆσιν.

— Βλέπετε, ὑπέλαβεν, οὐδεὶς ὑπάρχει κίνδυνος.

Οἱ ὑπηρέται εἶχον ἐξέλθει.

Ὁ μαῦρος μόνος ἔμενεν ὀρθίος ὀπισθεν τοῦ κυρίου του, κρατῶν πινάκιον ὑπὸ τὸν βραχίονα.

Ὁ Καμπεϋρόλ τὸν θεωρεῖ μετὰ τινος ἐνδιαφέροντος.

Ὁ κολοσσαῖος μαῦρος ὁμοιάζε πιστὸν σκύλον ἔτοιμον νὰ ἐφορμήσῃ κατ' αὐτοῦ ἐπὶ τῷ ἐλαχίστῳ νεύματι.

— Τώρα δυνάμεθα νὰ συνομιλήσωμεν, ἐξηκολούθησεν ὁ Δαμβέρτος καὶ ὅσον ἀφορᾷ αὐτὸν τὸν μαῦρον, ἅς μὴ σας ἐνοχλῇ ἡ παρουσία του. Γνωρίζει τὰς ὑποθέσεις μου καὶ δὲν ἔχω μυστικὰ δι' αὐτόν, ὡς καὶ αὐτὸς δι' ἐμέ. Δὲν εἶνε ἀλήθεια, Πεπέ;

Ὁ Πεπὲς ἐπέδειξε τοὺς παλλεύκους τοῦ ὀδόντας.

— Τῷ ἔσωσα πρὸ δεκαπενταετίας τὴν ζωὴν, ὑπέλαβεν ὁ Δαμβέρτος. Τῷ εἶχον ἐπιτεθῇ ἔξ ἀχρεῖτοι, οἵτινες θὰ τὸν ἐθανάτουσαν μὲ ὄλην τὴν δύναμιν. Ἦτο ἡμιθανής. Ἐκτοτε εἶμεθα ἀχώριστοι. Ἐὰν τῷ εἶπω νὰ σας πνίξῃ, τὸ πράττει αὐτοστιγμεί, ἀλλ' ἄνευ τῆς διαταγῆς μου οὐδὲ τρίχα τοῦ γενείου σας θὰ θίξῃ ποτέ. Δὲν εἶνε ἀλήθεια, Πεπέ;

Ὁ μαῦρος ἔκλινε τὴν κεφαλὴν.

— Βλέπετε, ἐξηκολούθησεν ὁ Δαμβέρτος, ἐνῷ ὁ μαῦρος τῷ ἀφῆρει τὸ κενωθὲν πινάκιον, εἶχον ἀποφασίσει νὰ μὴ ἐπέστρεφον οὐδέποτε ἐν Γαλλίᾳ, μεθ' ὅλον μου τὸν πόθον. Ἀλλὰ σὺν τῷ χρόνῳ, δύο ἰδέαι ἐρριζοῦντο ἐν ἐμοί, ὥσει ὑποβαλλόμεναί μοι ἐξ ὕψους... Ἀμυβάνετε μίαν κοτελέταν;...

— Μετὰ χαρᾶς.

— Καὶ ὀλίγον πουρέ;

— Εὐχαριστῶ... Καὶ αἱ δύο ἰδέαι;...

— Ἡ πρώτη, ἦτο ὅτι ἐὰν ἐπέμενον νὰ ἴδω νέαν ἔτι τὴν δεσποινίδα Σαρναίῳ ὤρειλον νὰ ἔσπευδον. Θὰ πλησιαζέη πρὸς τὸ τεσσαρακοστὸν.

— Τῷ ὄντι, ἀλλὰ δὲν φαίνεται.

— Λοιπὸν δὲν αἰσχύνομαι νὰ τὸ ὁμολογήσω πρὸς σας ἱατρί, ὅστις γνωρίζετε πάντα τὰ κατ' ἐμέ· γνωρίζετε πόσον τὴν ἠγάπων. Ὁ ἔρωσ μου ἀντὶ νὰ ἐκλίπῃ, ἠῤῥήθη σὺν τῷ χρόνῳ. Κατὰ μικρὸν ὁ πόθος μου κατέστη ἀκαταμάχητος, καὶ οὕτω προέβην εἰς τὸ παρὸν ταξίδιον.

— Ἐπανεῖδετε τὴν κυρίαν Βωνοᾶζ;

— Τὴν ἐπανεῖδον!

— Καὶ τὴν ἀγαπᾶτε πάντοτε;

— Ναί.

— Μετὰ δεκαοκτὼ ἔτη;

— Πλέον ἢ ἄλλοτε. Δὲν εἶνε γελοῖον;... Ἀλλ' ὅτι μ' ἀπεμάκρυνεν αὐτῆς, μοῖ τὴν κατέστησε προσφιλεστέραν. Μεθ' ὅλας τὰς προδοσίας τῆς, τὸν διαχωρίσαντα ἡμᾶς γάμον καὶ τὰ ἔτη, τὴν λατρεύω. Εἶμαι φύσει πιστός, ὡς αὐτὸς ὁ ἀγαθὸς καὶ ἀθλητικὸς Πεπὲς. Δὲν εἶνε ἀλήθεια, Πεπέ;

Ὁ μαῦρος ἠτένιζε μὲ βλέμμα σκύλου ἀφοσιωμένου τὸν κύριόν του.

— Ὁ Καμπεϋρόλ ἐτήρει ἀταραξίαν, ἀλλὰ τρώγων ἤκουε μετ' ἄκρας προσοχῆς τὸν φιλοξενούντα αὐτόν.

— Ἡ ἄλλη ἰδέα; ἠρώτησεν.

— Ὅλιγον πίνετε, περατήρησεν ὁ Δαμβέρτος. Μὴ ὁ οἶνος δὲν σὰς ἀρέσκει;

— Εἶνε ἐξαίρετος· ἀλλὰ τὸ ἀξιοπερίεργον αὐτῆς τῆς ἱστορίας...

— Ἴδού ἡ ἄλλη ἰδέα; ἡ δεσποινὶς Σαρναίῳ μοὶ εἶχε γράψει ὅτι τὰ τέκνα τῆς — τὰ τέκνα ἡμῶν — εἶχον ἀποθάνει... Ἐσκέφθη ὅτι πιθανὸν νὰ τὴν ἠπάτησαν καὶ νὰ ζῶσιν ἴσως.

— Ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ ἔκαμε κίνησιν δυναμένην νὰ ἐκληφθῇ ὡς σημεῖον ἀρνήσεως.

— Γνωρίζω ὅτι τοῦτο εἶνε παράλογον, ἀλλὰ δὲν εἶνέ τις κύριος τῶν ἐντυπώσεων τοῦ; Ὅσῳ ὁ καιρὸς προϋχῶρει τόσῳ μᾶλλον ἡ ἰδέα μ' ἐβασάνιζεν, ἀλλὰ τελευταῖον ἐσκέφθη ὅτι ἐτέλουν ἔγκλημα μένων ἐν τῇ ἀβεβαιότητι... Ὅτι αἱ κόραι θὰ εἶχον ἡλικιωθῇ... θὰ εἶχον φθάσει ἐν τῇ ἡλικίᾳ τῆς πάλης καὶ τῶν κινδύνων... Ἀγνωστός τις χεὶρ μὲ ὤθησε καὶ ἦλθον ἐπὶ τῷ διπλῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐπανίδω τὴν μητέρα καὶ προστατεύσω τὰ τέκνα.

— Ὁ ταγματάρχης ἀνεκινήθη ἐπὶ τοῦ καθίσματός του, ὡσεὶ ἐκάθητο ἐπὶ καρφίδων.

— Ἀπέθανον, ἐτραύλισεν.

— Ἀπατάσθε... Ζῶσι.

— Πλάνη.

— Ἡ ἀλήθεια καθαρὰ!

— Πῶς ἠδύνασθε νὰ τὸ γνωρίζετε;

— Τὸ γνωρίζω! καὶ τόσον καλῶς, κύριε Καμπεϋρόλ, ὥστε δὲν σὰς ἐρωτῶ: Ζῶσιν αἱ κόραι μου; ἀλλὰ μόνον: Τί τὰς ἐκάμετε;

— Ἀφθονος ἰδρὸς ὕγρανε τὸ μέτωπον τοῦ ἱατροῦ καὶ κατέρρευσε ἐπὶ τοῦ πορφυρωθέντος ἐκ συμφορῆσεως αἵματος προσώπου του.

— Ἐμεινε πρὸς στιγμὴν ἄφωνος, μελετῶν τὴν ἀπάντησιν ἣν ἔμελλε νὰ δώσῃ.

— Ἡ περίστασις ἦτο σοβαρωτέρα παρ' ὅσον τὴν ὑπέθετεν.

— Ἀφοῦ ὁ Γεώργιος τῷ ὠμίλει οὕτω, σημεῖον ὅτι θὰ κατεῖχεν ἐνδείξεις. Πόθεν τὰς ἠρύσθη; Τίς τῷ ἐφανέρωσε τὸ πρᾶγμα; Διὰ τίνος θαύματος αὐτός, ὁ ἐρχόμενος ἐκ μερῶν τόσῳ μεμακρυσμένων, ἐγνώριζε τὰ συμβάντα εἰς μέρος χιλιάδας λευγῶν ἀπέχον;

— Ὑψωσε πρὸς αὐτὸν τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος τὴν αὐτὴν πάντοτε ἐτήρει ἀταραξίαν. Ἐξεφράζετο ἄθροῦτως καὶ ἀπαθῶς.

— Διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου ἐπανελάβε:

— Δέον νὰ μὴ ἀγνοῖτε τὴν ἀλήθειαν τοῦ πράγματος, ἰατρεῖ! Περιεθάλλετε τὴν Λευκὴν κατὰ τὴν κρίσιμον στιγμὴν. Ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, τέσσαρα μόνον πρόσωπα ὑπῆρχον ἐν τῷ πύργῳ τῆς Ζονσέρης. Τὰ δύο ἀπέθανον, ἡ δούκισσα καὶ ἡ θαλαμηπόλος τῆς Μαγδαληνῆς· τὰ δύο ἕτερα ζῶσιν ἔτι, σεῖς καὶ ὁ Πουρσαίν. Δὲν ἔχει οὕτω;

— Τῷόντι.

— Λοιπὸν;

— Ἐρωτήσατε τὸν Πουρσαίν... Θὰ σὰς ἀπαντήσῃ ἐὰν θέλῃ.

— Τὰ πάντα εἶπε.

— Τότε, τί ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ;

— Τοῦτο μόνον ὁ Πουρσαίν γνωρίζει, ὅτι τὰ τέκνα ζῶσιν. Ἀγνοεῖ τί ἀπέγειναν... Λοιπὸν, εἰ; σὰς ἡ δούκισσα τὰ ἐνεπιστεύθη.

— Ἡ δούκισσα ἀπέθχεν.

— Ὑπάρχουσι νεκροὶ ὁμιλοῦντες. Ἡ κυρία λὰ Ρὸς Βιλλάρ ὠμίλησε.

— Πρὸς σὰς;

— Πρὸς ἐμέ.

— Καταχρᾶσθε τῆς εὐπιστίας μου.

— Μοὶ ἀφηγήθη πᾶν ὅ,τι μεταξὺ ὑμῶν συνέβη καὶ τόσον καθαρῶς, ὥστε δύναμαι νὰ σὰς τὸ ἀνακεφαλαιώσω, ἂν τὸ ἐλησμονήσατε.

— Πράξατέ το.

— Ἡ κυρία λὰ Ρὸς Βιλλάρ σὰς ἔδωκεν εἰσοδήματα πρὸς συντήρησιν τῶν ἀτυχῶν ἐκείνων, ἃς ἐγκατέλειπεν ἐν στιγμῇ ἀγανακτήσεως. Ἡ δούκισσα ἦτο ἀγέρωχος, ἀλλὰ καλὴ χριστιανή. Τῇ ἐπῆλθον τύψεις, δυσπιστίαι πρὸς τὸ ἀξιοπιστόν σας. Ἐν τούτοις ἠγνῶει τὸ παρελθόν σας...

— Κύριε! ἔκραξεν ὁ ταγματάρχης ἡμιεγειρόμενος.

— Μὴ παραφέρεσθε λοιπὸν, ἰατρεῖ. Μιμήθητε ἐμέ. Τηρῆτε τὴν γαλήνην σας. Ἐὰν τὴν μνησικακίαν μου μόνον ἤκουον, θὰ σὰς διεπέρων αὐτοστιγμὴ δι' ἐγχειριδίου καὶ θὰ σὰς ἔρριπτα εἰς τινα λάκκον, ἐν τῷ βᾶθει αὐτοῦ τοῦ κήπου. Θ' ἀπόσχω τούτου πάσῃ δυνάμει. Πολλὰ ἔχω ἐναντίον σας καὶ ἐν τούτοις βλέπετε μέχρι εἰνός σημεῖον εἶμαι πρὸς καὶ συμβιβαστικός.

— Ἐχετε πολλὰ;

— Λάβετε καφέν, ταγματάρχα, τὸν ἡγαπάτε ἄλλοτε;

— Καὶ δὲν ἔχω ἀλλάξει γνώμην, κέρατο τοῦ διαβόλου! Μόνον αὐτὴ ἡ συζήτησις...

— Ἀρκεῖ νὰ λήξῃ κατ' εὐχὴν διὰ σὰς!

— Ἴδωμεν τὰ πολλὰ σας!

— Ἐχετε ἐπικινδύνους ἰδιοφυίας.

— Ἴδιοφυας!

— Ἐνθυμήθητε!

— Εἰς μάτην ἀνασκαλίζω εἰς τὴν μνήμην μου!

— Δὲν ἐνεχειρίσατε πρὸς τὴν δεσποινίδα Σαρναίῳ ἐπιστολὴν ἐκ μέρους μου;...

— Ἐνοχος ὑποχρεωτικότης!

— Ὡς ἐπίσης μοὶ ἐνεχειρήσατε μίαν ἣν ὠφείλεν ἐκείνη νὰ ἔγραφε;

— Εἰπετε!...

— Ἦν ὠφείλεν ἐκείνη νὰ ἔγραφεν... τὰς ἐπιστολάς αὐτάς, δὲν τὰς εἶχον γράψει ἡμεῖς.

— Μπα!

— Ἦσαν ἔργον πλαστογράφου.

— Τὸ νομίζετε!

— Καὶ ὁ πλαστογράφος, ἦσθε σεῖς.

— Διαμαρτύρομαι...

— Μὴ τὸ ἀρνήσθε! Ἐχω τὴν ἀπόδειξιν τοῦ πράγματος. Πίστετε κάλλιον ἐξ αὐτοῦ τοῦ λαμπροῦ ποτοῦ!

— Ὁ Καμπεϋρόλ ὑπήκουσεν εἰς τὴν παραίνεσιν τοῦ νὰ πῇ. Καὶ ἀφ' οὗτος ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος τὸν ἠρώτησε:

— Ποῖος ἐκ τῶν δύο, ἡ κόμησσα ἦτις μὲ ἐμίσει ἢ ὁ κόμης Βωνοῶζ ὁ ζητῶν νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Λευκῆς, σὰς ἐπλήρωνον ἵνα μὰς χωρίσητε;

— Ἀλλά...

— Ἐστὲ ἰππότης, ἰατρεῖ, καὶ ὁμολογήσατέ μοι τὴν ἀλήθειαν.

— Ὁ Καμπεϋρόλ εἶδεν ὅτι ἀνωφελὴς ἦτο πᾶσα ὑπεκφυγή.

— Καὶ οἱ δύο των, εἶπε κυνικῶς.

— Καὶ σεῖς τὸ ἐδέχεσθε!

— Τί ἠθέλετε νὰ κάμω; Ἦμην ἀπλοῦς ἱατρός χωρίου καὶ τοιαῦται πρὸς πλουτισμὸν εὐκαιρίαι δὲν παρουσιαζόνται δύο φορές ἐν τῷ βίῳ.

— Λοιπὸν μ' ἐθυσιάσατε χάριν τοῦ χρήματος;

— Οἶμοι!

— Χάριν τοῦ χρήματος συνηγάσατε εἰς πρᾶξιν ἀτιμάζουσιν καὶ κακοποιῶν;

— Τί δὲν κάμνει τις δι' αὐτό;

— Τοῦλάχιστον σὰς ἐπλήρωσαν γενναίως;

— Δὲν ἔχω ὡς πρὸς αὐτὸ παράπονα.

— Ἀληθῶς λέγετε... Κατὰ τὰς πληροφορίες μου, ἃς ὑπολαμβάνω ἀκριβεῖς, ἦσθε ὅλως ἄπορος ἐν Πρετλλῷ...

— Τὸ ὁμολογῶ...

[Ἐπεται συνέχεια].